

– Nali man vikingjan phenla. So manges?

Šunel o glasos, manušes nana dikhel!?!

– Ama žar so ulo?

– Tu phengjan te avav be, ake aljom. Mo alav si „Soske so si?”

– Leli-i-i!!!

Akava obadisaili:

– Sikav tut, te dikhas tut.

Pljas-s-s, les da jekh koredini, čikjas, akalen, ha okolen, deninkjargjas len, zitnja, koredinja, dumukha, čšingjas len andre so si pašadonen, so si vezirien.

– Le-le, racleja stiga, ka meras.

Ov mislinel, čšingjas len marindostar. A mukljas len, svestisajle:

– Racleja phen, kalkhe manušeske te, lel pes te žal peske. „Soske so si?” na trebel mange. Katar alo davkha manuš te žal peske, kaj ka mudarel amen.

Prez tova vreme nanaj so te kerel.

– Ej, mami ma mar len poveče.

I rakli, o mruš putergjas, oj vednaga ali, dolgjas pe romesa, leskiri romni dikhljas pe mama, počningjas te čumidel la, lake sikavdili lakeri mami si, oj uli živingjas lasa dikhljas la o raklo, dolol i phurja čumidel la. Uhkjol o thagar svestisailo dikhljas la.

– To alav sar si, čše phurie?

– Mo alav si „Soske so si?” so manges kalke terne narodostar? Soske xas lengoro terno vogi, so manges lendar? Panda ekfar kergjan li vareso trebva te žanes kaj ti men ikalav. O thagaripe da ka mukes, sičko, thaj ka čšinav tut.

– Brei-i-i so te keras, ami sar phengjas ačuka ka ovel phenla, nanaj ka zahas amen lesa phenla, poveče soske inače phenla, ka meras.

– Muk, e rakles neka živinel lasa sarto spogodine... sar to trebinel thaj ma zaha tut lesar.

O naj phuro veziri phenel e thagareske davkha.